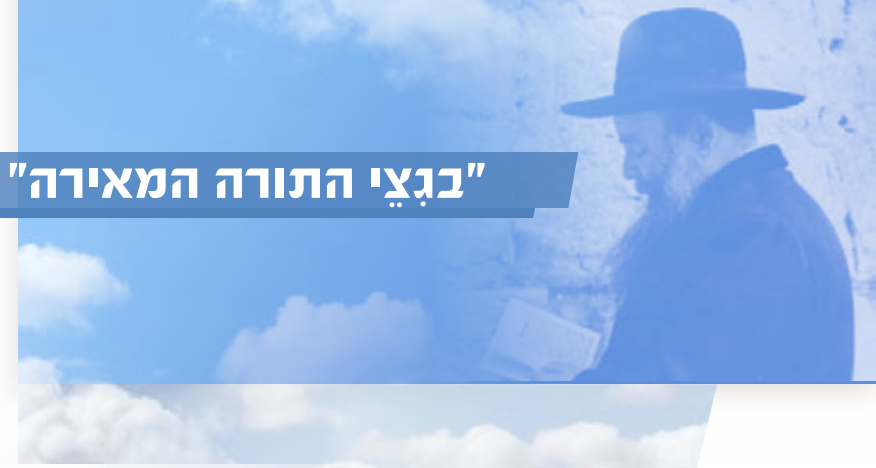

"בְּנֵי הַתּוֹרָה הַמְּאִירָה"

שַׁעַר ו

הרב גץ לאגני ילדים

כתיבה: רחל סלייטר
ליוי ויעוץ פדגוגי: אסתר חטב, מפקחת ארצית קדם יסודי, חמ"ד
ייעוץ ספרותי: מלכה כהן
איור: שירלי ויסמן

עריכה לשונית: עומר פדור
ניקוד: ישראל אליצור
עיצוב גרפי ועימוד: ראומה הכט

תודה ליפתח גץ, נכד הרב, מנהל תוכן בכותל המערבי ומנכ"ל בית הרב גץ שפתח את הדלת לביתו, ליישבתו "בית אל", למנהרות הכותל ולפעולו של הרב הרב גץ

קראו והעירו: עדיאל גץ, נכד הרב ורד ינאי, מרצה ב"מכללת אורות ישראל"; אודליה ששון, דוקטורנטית ומרצה לספרות ילדים, מכללת "חמדת הדרום"; זהרית שטאל, מפקחת ג"י; דליה סעדון, מדריכה פדגוגית, מכללת "חמדת הדרום"

הרב ד"ר שרון שלום, רב קהילת "קדושי ישראל", מרצה באוניברסיטאות בר אילן ותל אביב; תמר יוסף; אביבה קסאי; חנה יומה, נגנית, מעלה שומרון; אביבה קבדה, נגנית, שכי שומרון

ירום בירוֹשָׁלַיִם

איירה: שירלי ויסמן
כתבה: רחל סלייטר

ירוס, בת החמש, נולדה בארץ אתיופיה הרחוקה. היהודים באתיופיה חלמו לעלות לירושלים ולהתפלל בבית המקדש. מדי שנה בשנה, בחג הסיג, היו עולים כלם על הר גבוה מאד, מכונים את לבם לירושלים ונשבעים לשוב אליה. אתרי שנים של צפיה התגשם החלום: ירוס ומשפחתה עלו לארץ ישראל והגיעו לעיר הקדש! בבקר יום השבת כל בני המשפחה יושבים יחד ונוקרים בדרך הארצה והמסכנת שעברו במדבר עד שהגיעו לארץ ישראל. ירוס מחבבת את בבת האריה ומביטה על בתי האבן של העיר ירושלים הנשקפת מהחלון.

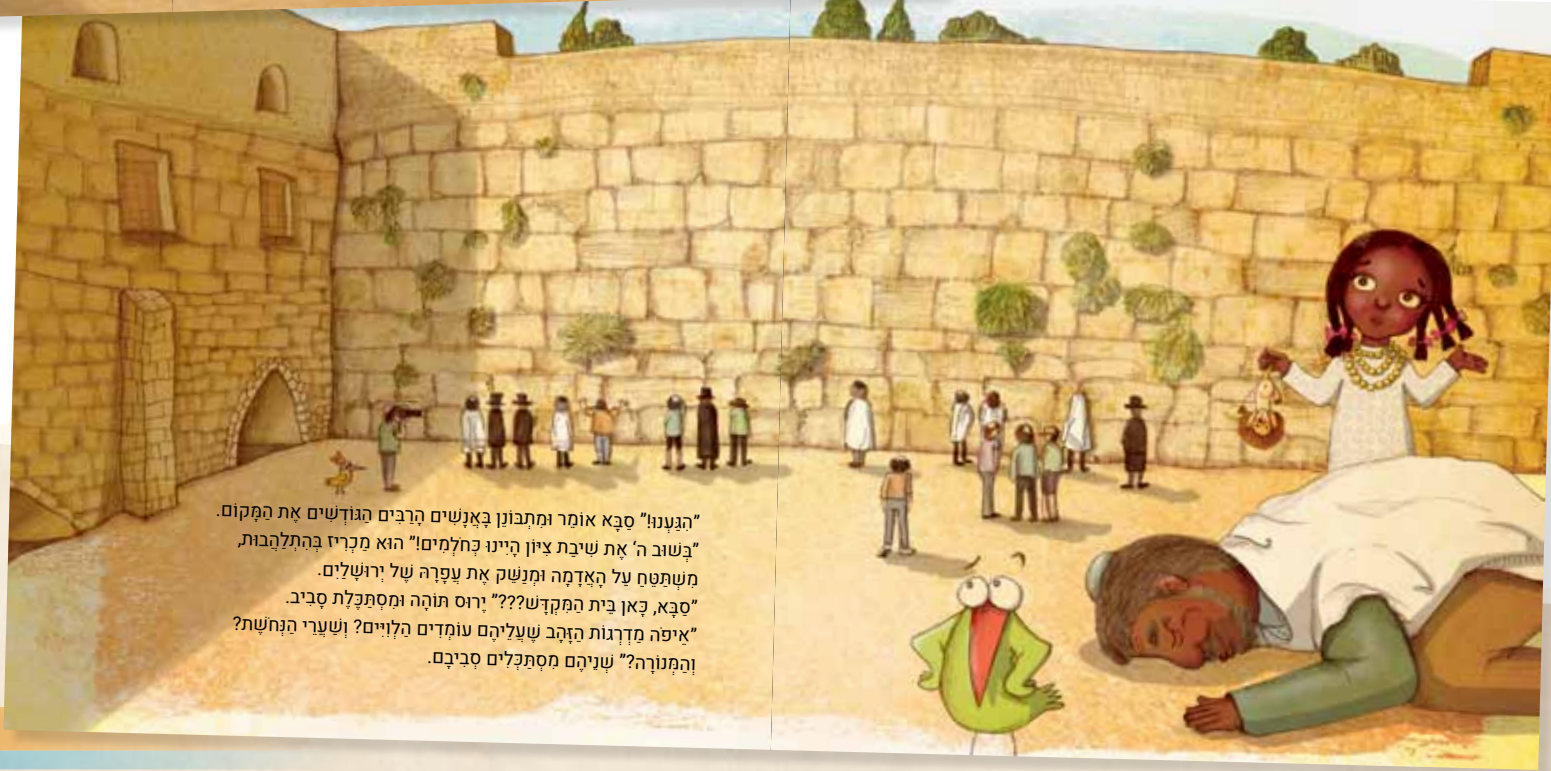
הוא קם על רגליו ומתעטף בגלימתו, "אני הולך להתפלל במקום מיוחד. את רוצה להצטרף אלי?" ירוס מהנהנת בראשה בשמחה, וצמותיה מקפצות בעליזות. "מענין מהו המקום המיוחד שסבא רוצה להתפלל בו..." היא תוהה לעצמה ונוקרת בספורים של סבא על בית המקדש המפאר שנבנה בירושלים. "אולי סבא רוצה שנתפלל היום בבית המקדש?" עיניה השחרות של ירוס בורקות, וחיכה מגלה שמי גמות חן.

"סבא, כשגרנו באתיופיה ספרת לנו ספורים מיוחדים על ירושלים, אתה זוכרת?" ירוס שואלת, "אמרת לנו שירושלים עשויה מזהב!" "כן... כך גם ספר לי סבא שלי..." סבא עונה ומלטף את ראשה.

סבא וירוס פוסעים יחד ברחובות ירושלים ומתפעלים ממראות עיר הקדש.
 "מה זה?" ירוס מצביעה על קירות אבן גבוהים.
 "אלו חומות ירושלים, סבא מסביר לה.
 ירוס נכנסת אל הסמטאות הצרות והקרירות ומקפצת בחדוה על מרצפות האבן העתיקות. בקצה הסמטה היא ממתינה לסבא, והם פוסעים לאטם על שביל עפר המוביל אל רחבה גדולה.

"הנענו!" סבא אומר ומתבונן באנשים הרבים הגודשים את המקום.
 "בשוב ה' את שיבת ציון היינו כחלמים!" הוא מכריז בהתלהבות, משתטח על האדמה ומנשק את עפרה של ירושלים.
 "סבא, כאן בית המקדש???" ירוס תוקה ומסתכלת סביב.
 "איפה מדרגות הזהב שעליהם עומדים הלויים? ושערי הנחשת? והמנורה?" שניהם מסתכלים סביבם.

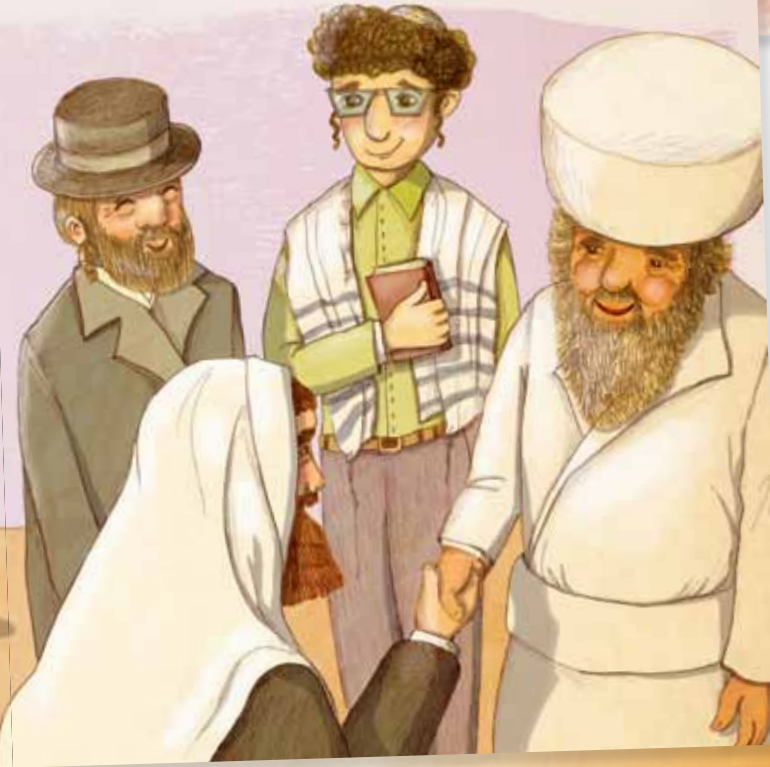

סבא נותן לה יד ויחד הם מתקרבים
 אל קיר האבנים הגבוה. אנשים רבים
 עומדים מולו, עטופים בטליתות
 ומתפללים.
 "זהו הכתל המערבי", האיש מסביר,
 "מעבר לכתל נמצא הר הבית, ושם עמד
 פעם בית המקדש. כבר אלפים שנה
 שהבית חרב..."
 סבא מקשיב ואינו מאמין. הוא ממשיך
 להתבונן סביבו ולחפש את בית
 המקדש. פניו נעצבות ודמעות בעיניו.
 "אז אין בית מקדש?" ירוס שואלת
 בעצב ומסתכלת על הכתל המערבי.

במורד מדרגות האבן יורד
 איש זקן לבוש בגדים לננים
 ופניו מאירות.
 "אולי זהו הכהן של בית
 המקדש?" ירוס מתלהבת
 ורצה לעברו.
 "אתה הכהן הגדול, נכון?" שואלת
 ירוס, "אז בבקשה, תגיד לנו:
 איפה בית המקדש?"
 האיש מביט אליה בעיניים
 טובות ובחיוך.
 חם. הוא מזמין
 אותם להצטרף
 אליו.

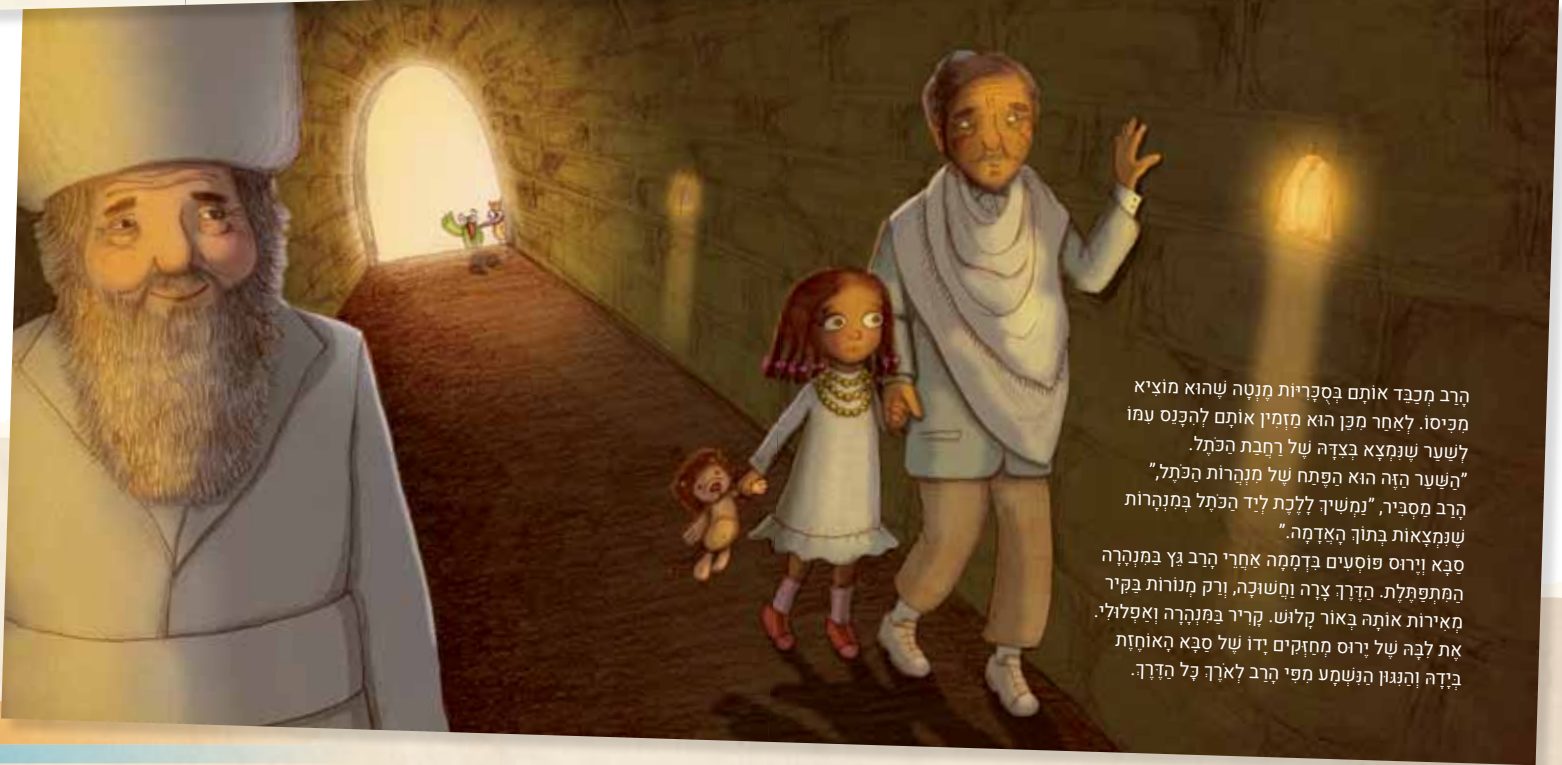
האיש מסתכל עליהם ומבין ללבם. אחר כך הוא פונה לאנשים
 הרבים המתקבצים סביבו כדי ללחץ את ידו.
 "שבת שלום, הרב גץ, אחד המתפללים מברך את הרב.
 "מי זה הרב גץ?" סבא תוהה לעצמו ומקשיב לשירת האנשים.
 "הרב גץ הוא רב הכתל", מספר אחד האנשים לחברו בקול רם,
 "הוא מקשיב לכלם, נותן עצות ותמיד מעודד."
 "שבת שלום!" עונה הרב למתפללים במאור פנים, "שבת שלום
 גם לכם!" פונה הרב גץ שוב אל סבא וירוס.

"צעדנו במדבר ימים רבים, סבא מספר בהתרגשות, "בלילה
 קפאנו מקור וביום היה חם מאד. חצינו נהרות שופיים ויערות
 עבותים. בכל פעם שהתעייפנו מהדרך הארצה נזכרנו שירושלים
 מחכה לנו והתמלאנו בכחות מחדשים."
 "איזו אהבה לארץ ישראל!" הרב מתלהב ומחבק את סבא חבוק
 אמיץ. "ומה שמך?" הוא פונה לנכדה.
 "קוראים לי ירוס, היא עונה בבישנות.
 "ירוס זה ירושלים בשפה האמהרית, סבא מסביר.
 "ירוס... איזה שם מיוחד!" הרב מתפעל, "בואו, אקח אתכם
 למקום שישמח את לבכם!"

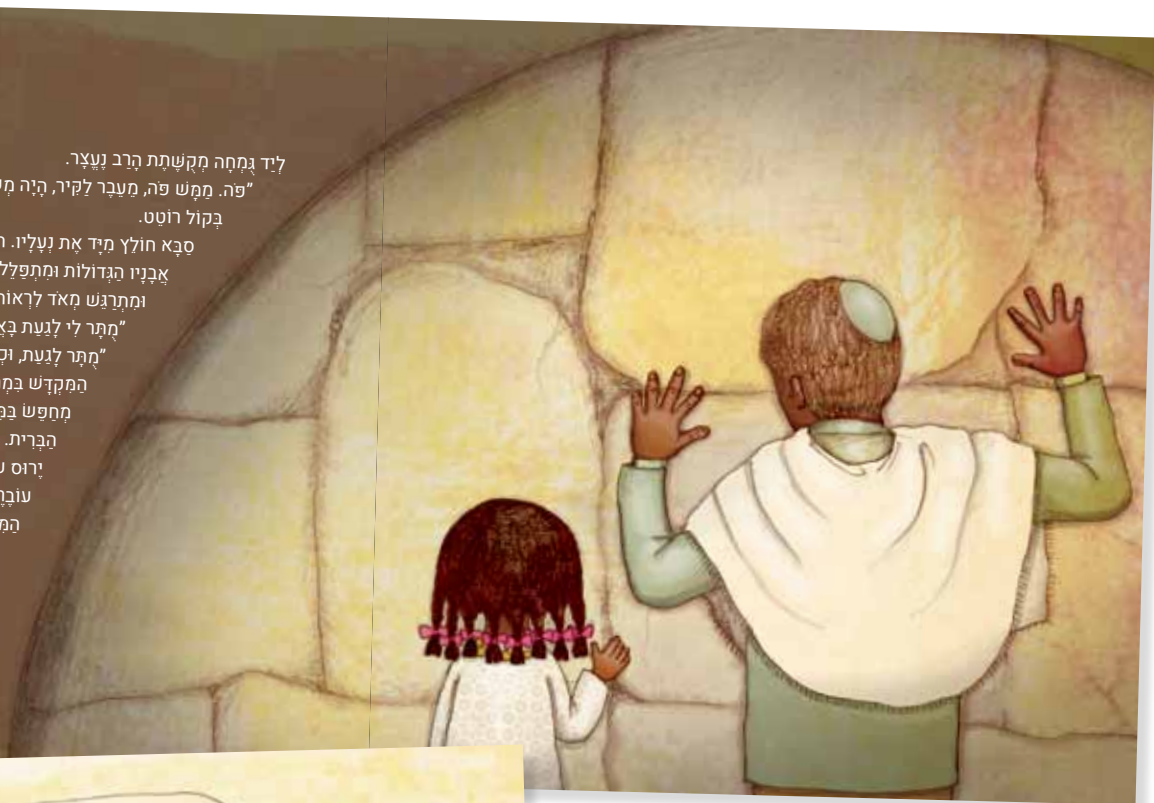
"אני רואה שאתם מתפלאים ומצטערים
 מאד שבית המקדש נחרב, הרב משתתף
 בצערם, "חשבכם שהוא עדין קיים?"
 "כן..." סבא עונה בכאב, "התפללנו,
 התגעגענו וחלמנו תמיד להגיע
 לירושלים ולבית המקדש."
 "ספר לי בבקשה על המסע
 מאתיופיה לארץ ישראל", הרב
 מבקש ומביט בעיניו הטובות
 בסבא.

הרב מכבד אותם בסקריות מנטה שהוא מוציא
 מכיסו. לאחר מכן הוא מזמין אותם להיכנס עמו
 לשער שנמצא בצדה של רחבת הכתל.
 "השער הזה הוא הפתח של מנהרות הכתל,"
 הרב מסביר, "נמשיך ללכת ליד הכתל במנהרות
 שנמצאות בתוך האדמה."
 סבא וירוס פוסעים בדממה אחרי הרב וצד במנהרה
 המתפתלת. הדרך צרה וחשוכה, ורק מנורות בקיר
 מאירות אותה באור קלוש. קריר במנהרה ואפלולי.
 את לבה של ירוס מחזקים ידו של סבא האוחזת
 בידה והנגון הנשמע מפי הרב לאורך כל הדרך.

ליד גמחה מקשתת הרב נעצר.
 "פה. ממש פה, מעבר לקיר, היה מקום קדש הקדשים... " הרב אומר בקול רוטט.

סבא חולץ מיד את נעליו. הוא מתרפק על הכתל, מנשק את אבניו הגדולות ומתפלל חרישית בדבקות. הרב מתפעל ומתרגש מאד לראות את המפלה הבוקעת מלבו.
 "מתר לי לגעת באבנים האלו?" ירוס שואלת.
 "מתר לגעת, וכדאי להתפלל לה' שיבנה את בית המקדש במהרה", הרב אומר, "שנים רבות אני מחפש במנהרות את ארון העדות ולוחות הברית. אני מקווה שיום יבוא ואמצא אותם."
 ירוס עוצמת את עיניה. היא מדמינת שהיא עוברת את קיר האבנים ונקנסת לתוך בית המקדש. איזה חלום נפלא!

"היום יום שבת, ובו אני מבקשים על בנין עיר הקדש", הרב אומר, "בואו נשיר יחד שיר לכבודה של השבת ולכבודה של ירושלים!"
 "מעל פסגת הר הצופים, שלום לה ירושלים..." הרב שר בקולו הערב.
 סבא מאזין לו, וירוס מתנדנדת בקצב השיר.
 ההד העולה מן המנהרות עונה להם,
 "ירושלים, ירושלים, אני לא אזור מפה..."

ירושלים
 ירושלים
 אני לא אזור
 מפה

ירושלים
 ירושלים
 אני לא אזור
 מפה

